

OVO JE SVJEDOČANSTVO JEDNOG "IVICE", DRAGOG IVICE, KOGA JE TAKOĐER BOG DOTAKNUO I DAO MU SVOJU LJUBAV. SLAVA I HVALA GOSPODINU.

SVJEDOČANSTVO JE OBJAVLJENO U **BOOK-u**, broj od studenog, MOJEM NAJDRAŽEM KATOLIČKOM LISTU, MJESEČNIKU, KOJEGA MOŽETE KUPITI NA SVAKOM KIOSKU. DIRNULO ME JE JER JE I MOJE OBRAĆENJE POČELO S TRAŽENJEM OPROSTA OD MOGA OCA, NEŠTO SLIČNO KAO I KOD "IVICE". PISAO SAM "IVICI" DA MI ODOBRI DA OBJAVIM NJEGOVO SVJEDOČANSTVO I NA OVOJ SVOJOJ STRANICI, MOŽDA ĆE POMOĆI NEKOME OD VAS. "IVICA" SE SLOŽIO PA PROČITAJTE NJEGOVU ISPOVIJEST. BOGU HVALA.

Svjedočansvo

Kad ti fali otac

želio sam samo jedno: osjetiti ljubav prema svome ocu, ljubav koju nisam imao do svoje dvadeset i neke godine jer je otac otišao raditi u inozemstvo kako bi nama bilo bolje i, tako zaposlen i daleko od nas, samo bi nas povremeno viđao. Rastao sam bez oca i bez očeve ljubavi. Dok sam bio stariji, tata mi je bio kao stranac. Imao sam sve, uvijek mi je svašta kupovao, ali njegova ljubav bila je sveža čim sam žudio. Tako odrastajući, krenuo sam i ja njegovim stopama. Nisam bio ni punoljetan kad sam prvi puta otišao od kuće. Ne znajući koji je moj put, s jednim sam se poznanikom iz mjesta i ja uputio prema inozemstvu, ne znajući kamo točno idem. Snalazio sam se kako sam znao dok nisam našao neki posao. Radeći, malo-pomalo skupio sam nešto novca s namjerom da odem dalje. Nakon nekog vremena, napustio sam grad u kojem sam bio. Otišao sam u drugi, prelazio sam iz grada u grad, iz države u državu sve dok nisam došao tamo gdje je radio moj tata. U blizini mjesta u kojem je on radio, našao sam posao u hotelu ne misleći ni na hranu ni na spavanje. Kad sam bio slobodan, povremeno sam posjećivao oca. I tako nekoliko godina. Otac se već spremao za odlazak u mirovinu, ali unatoč vremenu koliko je prošlo, ja nisam dobio ono što sam tražio - ljubav koju nisam imao, uzalud sam je tražio. Nisam znao kako da se zbližim s ocem - prošlo je previše vremena da bi se nadoknadila očeva ljubav. A on nije ni znao da mi to nedostaje. Jednom prilikom, kad sam došao kući na odmor, s mnogo novca u džepu, a sve

manje radosti u srcu, pričao sam majci gdje sam sve bio i koga sam sve sreo. Majka je bila uvijek kod kuće, bdjela je čekajući tko će joj prvi doći. Sestra je čula da sam došao. Zvala me da dođem kod nje jer se, nedaleko mjesta u kojem je ona živjela, održavao seminar. Otišao sam kod sestre, a potom na seminar ne znajući što će tamo biti. Ušao sam u dvoranu koja je bila dubokom puna, ljudi su pjevali, mahali rukama, veselili se. Pitao sam se što se tu događa. Ljudi su pjevali zanimljive pjesme, a zatim je započela molitva. Teme su bile vrlo zanimljive i jedna od njih dotakla je i moje ranjeno srce. Propovjednik je govorio o nedostatku ljubavi prema našim roditeljima. Obuzeo me neki strah, osjetio sam kako trnci prolaze mojim tijelom. Govorio je: Isuse, evo, Ti nadoknadi ljubav onima koji je nisu imali od svojih roditelja. Sjeo sam na stubu, položivši glavu na koljena i počeo plakati. Brisao sam suze i sakrivao ih od ljudi. No jedan me dječčić gledao i, vukući majku za rukav, pitao: Zašto ovaj čovjek plače? Neka plače, odgovarala mu je majka, upravo ga Isus dotiče. Moje je srce počelo sve jače kucati, jecao sam. Ne znajući što mi se događa, obrisao sam suze i, skrivajući se od drugih, podigao glavu: ljudi su se polako razilazili. Već je bio kraj seminara, nisam bio svjestan da sam ga preplakao. Mogao sam ondje i prespavati, uopće mi se nije išlo s tog mjesta. Još sam dva dana dolazio na seminar, plakao sam i radovao se, bili su to neopisivi osjećaji. Osjećao sam neki mir i radost. Mislio sam: Mogao bih uvijek ići na te seminare duhovne obnove. Krenuo sam kući, kupio sam i nekoliko knjiga. Putem sam cijelo vrijeme osjećao radost u srcu, smijao sam se što meni nije bilo svojstveno - rijetko sam se smijao: najčešće sam se povlačio u sebe, na velika okupljanja nisam išao. Kad sam došao kući imao sam vremena u miru pročitati sve knjige koje sam ponio sa seminara. Prošlo je mjesec dana, a ja sam ponovno htio osjetiti onaj dirljivi trenutak koji sam osjetio na seminaru: zatvorio sam se u svoju sobu i počeo polako i sabrano čitati te knjige. Čitao sam danima i došao do spoznaje da moram oprostiti, pa sam se zapitao "Zašto ja? Ali shvatio sam da, kako bih zadobio Božju milost, moram oprostiti. U mislima sam išao do svih koje sam možda povrijedio ili koji su mene povrijedili i tako skrušena srca oprostio sam svima. Pročitao sam skoro cijelu knjigu potaknut riječima koje je propovjednik govorio na seminaru; te sam riječi našao na kraju knjige. Počeo sam pažljivo čitati, riječ po riječ. S velikom vjerom upijao sam te Isusove riječi: Evo, svi vi umorni, opterećeni, ožalošćeni nedostatkom ljubavi, ja vas sada ozdravljam i nadoknađujem vam ljubav koju niste dobili od roditelja pa i od drugih, i neka sada rijeke žive vode poteku vašim tijelom ako vjerujete u ovo što govorim. Upijajući te riječi, ostao sam u tišini, obliven suzama. Ostavio sam knjigu a čitavo mi je tijelo drhtalo. Legao sam na krevet i počeo se tresti još više. Obuzela me neka hladnoća znoj je izbijao na sve strane. Odjednom sam osjetio kako voda pralzi mojim tijelom. Tekla je tako brzo i tako snažno kao kad potokom žubori voda. Prolazila je kroz cijelo moje tijelo, izlazila je na prste mojih ruku. Prsti su mi oticali od kapljica vode koje su snažno prolazile i kapale na krevet na kojem sam ležao. Krevet je bio sav moker, kao da je netko prolio kantu vode po njemu. Sve sam se više tresao od hladnoće, nisam mogao ustati. Tek sam se tada prepao i počeo na glas zvati u pomoć. Vapio sam: Bože, što mi se događa?" Zvao sam majku i susjede i svi su brzo dotrčali, a ja sam se i dalje tresao od hladnoće na krevetu punom vode. Kad su stigli, govorio sam im neka mi daju Isusov križ da ga zagrlim. Snažno sam zagrlio križ još uvijek držeći. Polako sam osjećao utjehu. Smirio sam se. Svi su prestrašeno gledali u mene ne znajući što mi se događa. Donijeli su mi deku i tako me tješili. i ja sam bio iznenađen time što mi se dogodilo ne znajući još da sam izmolio milost od Boga. Ja sam prihvatio Njegovu vjeru, a Gospodin je uslišio moj vapaj. Čitajući tako upijao sam svaku riječ. Sve sam to s vjerom želio. Tako su rijeke žive vode potekle mojim tijelom i nadoknatile mi svu ljubav koju nisam imao od djetinjstva. A nakon kratkog vremena, bio sam tako sretan. U srcu sam

osjećao veliku radost prema svome ocu . Prvi sam put u životu mogao oca od srca zagrliti i više ga ne pustiti. Nakon nekog vremena , postali smo bliski, ta ljubav traje još i danas. Moj se otac također promjenio. Postao je pravi otac. Tek sam ga nakon toga uistinu upoznao i ne bi ga mijenjao ni za što. Bila je to jedna predivna noć u mom životu. Nikada je neću zaboraviti. Sav taj nemir, pusta lutanja, nedostatak ljubavi - nestali su u jednoj noći. Rijeke žive vode potekle su i sve je staro nestalo i rodilo se novo. Jer više nisam imao potrebu putovati po svijetu, sada sam kod kuće, sa svojim roditeljima . Samo Isus može nadoknaditi ljubav koji niste imali. Ako i vi niste imali dovoljno ljubavi od roditelja pa i od drugih vama važnih osoba, s vjerom u srcu zamolite Isusa i On će vam sve dati. Hvala Ti, Isuse!

Tekst: Ivica